

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobkyně: **O. T.**

narozená X, státní příslušnost U.

zastoupená advokátem JUDr. Petrem Novotným

sídlem Archangelská 1568/1, Praha

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**

sídlem Olšanská 2, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2018, č. j. CPR-14473-7/ČJ-2018-930310-V240,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou dne 21. 12. 2018 se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí K. ř. p. S. k., O. c. p., O. p. k., p. a e. (dále jen „orgán I. stupně“), ze dne 8. 4. 2018, č. j. KRPS-370484-34/ČJ-2017-010023-SV, o správním v. žalobkyně podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o p. c. na území Č. r. a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 222/2017 Sb. (dále jen „zákon o pobytu

cizinců“), jímž bylo zároveň stanoveno, že žalobkyni nelze po dobu X m. umožnit v. na ú. č. s. E. u.

2. Žalobkyně namítla, že žalovaný v rozporu s § 3 správního řádu nedostatečně zjistil skutkový stav a v rozporu s § 50 odst. 2 správního řádu si neopatřil dostatečné podklady pro napadené rozhodnutí, neboť ho založil pouze na skutečnosti, že žalobkyně (údajně) dne 28. 11. 2017 v. p. ve v. p. s. M., a. s. (dále jen „M.“), na adrese D. X, H., bez p. p. k z. od Ú. p. Č. r. nebo jiného dokladu, který by ji opravňoval k v. p. č. na území ČR. Žalobkyně je však přesvědčena, že zde p. zcela l., neboť byla na území ČR vyslána svým p. z. V. M. a byla jím za tuto č. p. v p. z. To dokládá p. ke s. c. na období od 28. 11. 2017 do 27. 12. 2017 a splnění informační povinnosti vůči Ú. p. ČR ze dne 28. 11. 2017 podle § 98 písm. k) zákona č. 435/2004, o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 327/2017 Sb. (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Mimo toho se ve správním spise nacházejí U. ze dne 1. 2. 2017 mezi z. žalobkyně V. M. a s. T. s. r. o., smlouva mezi společnostmi T. s. r. o. a D. S. I. T. a smlouva mezi tímto d. a společností M. Žalobkyně měla vyřízené veškeré doklady (platné p. p. pro E. u. a byla nahlášena na ú. p.), nemá tedy za to, že by zde p. n.
3. Žalobkyně dále namítla, že absolutně nesouhlasí se závěrem M. v. ze dne 25. 10. 2018, č. j. MV-118565-2/OAM-2018, o možnosti vycestovat na U., neboť tam probíhá v. o. k., který nepolevuje na intenzitě. I v poslední době jsou hlášeny p. s o. mezi v. i c. Podle žalobkyně se r. v samozvaných r. v D. a L. oblasti dopouštějí v. z. a po mnoha letech k. v celé U. panuje nestabilita, nejistota a b., které značně dopadají na c. o. na celém území U. Poukázala rovněž na aktuální konfrontaci s R. f. v A. m.
4. Na závěr žalobkyně namítla, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, a že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o uložení správního v., stanovení doby, po níž nelze žalobkyni umožnit v. na ú. č. s. E. u. a stanovení doby k o. území ČR.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se podrobně vyjádřil a uvedl důvody pro správní v. žalobkyně. Žalovaný má za to, že se s n. z. žalobkyně podrobně vypořádal. Žalovaný tedy nepovažuje žalobu za důvodnou, a proto navrhl, aby ji soud zamítl.
6. K jednání, které soud nařídil na žádost žalobkyně, se žalobkyně nedostavila. Zástupce žalobkyně u jednání uvedl, že žalobkyně měla p. v. a byla svým p. z. v. k v. p. na území ČR, o čemž svědčí předložené smlouvy. Splnila i informační povinnost, neboť její p. c. byla ohlášena na ú. p. Byla v. ke společnosti T., která spolupracuje se společností M. Skutečnosti, které jsou uvedeny v p. o v. žalobkyně na p., jsou zcela nepravdivé, žalobkyně byla ve stresu. Pravdou je, že žalobkyně p. v P. u společnosti V., o čemž svědčí listina o tom, že byla v. k p. do ČR. Poukázal na r. p. p. v p. žalobkyně ze dne 8. 9. 2017, které svědčí o tom, že žalobkyně v P. byla. Z této skutečnosti dovozuje, že žalobkyně na p. c. skutečně přijela z P. V P. je také nyní. Uvedl dále, že se domnívá, že skutečnosti související s prací žalobkyně v P. r., měl prošetřit žalovaný. Ten se však ve správním řízení odmítl těmito skutečnostmi zabývat. V odvolání i v žalobě poukazoval na to, že v řízení nebyl řádně zjištěn skutkový stav, žalovaného to však nezajímalo.

Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:

7. Dne 28. 11. 2017 byla žalobkyně z. při p. k. v objektu s. M., na adrese D. X, H., neboť se sice prokázala platným cestovním pasem s biometrickými údaji, avšak neměla žádné p. p.

p. ani p. k z. na území ČR. Se žalobkyní bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního v.a byla v.

8. Do p. o v. žalobkyně uvedla, že je v. a b. Její m. si vyřizuje nějaké v., ale neví, v jaké je to fázi. Bydlí zdarma ve v. d. v H., ale přesnou adresu nezná. Svůj pobyt nehlásila, nevěděla, že by to byla její povinnost. Do ČR p. v ř. za p. Chtěla si v. nějaké peníze a koupit si osobní automobil. Následujícího dne chtěla odcestovat na U. V ČR byla v k. na d. Asi č. dny strávila v P. Na dotaz správního orgánu ohledně razítka o p. h. E. u. ze dne 8. 9. 2017 žalobkyně uvedla, že c. po H. a N. Na začátku ř. 2017 přijela do ČR, kde na doporučení kamarádů z U. vyhledala V., který zajišťuje p. ve s. M. P. tam od p. ř. 2017. Vykonává p. p. od p. do p. od X do X hodin (r. s.). S V. má dohodnutou o. ve výši X Kč za h., ale zatím nic nedostala. Po vyřízení p. chtěla ve f. p. alespoň p. r. Dostávala by výrazně více p. Současné prostředky má z p. s a. s m. Chtějí si v. na d. Nepodepisovala žádnou smlouvu ve firmě M. ani s V. Předložila jim c. p. (kopii si nepožívali), dostala č., p. o. a ukázali jí, co má d. Úkoloval ji m. Neví, zda šlo o jediného, protože všichni vypadají stejně. Její p. nikdo nekontroloval. V žádném ze s. E. u. n. V návratu na U. jí nic nebrání.
9. Součástí spisu je R. s. o d. ze dne 12. 1. 2015 uzavřená mezi s. M. (o.) a D. (z.) a smlouva o nájmu prostor sloužících k p. ze dne 12. 1. 2015 uzavřená mezi těmito subjekty, jejímž předmětem je n. části v. h. v. na adrese D. X, H., jakož i obdobná R. s. o d. ze dne 1. 11. 2017 mezi společnostmi M. (o.) a D. S. (z) a smlouva o n. p. sloužících k p. ze dne 1. 11. 2017 uzavřená mezi těmito subjekty, jejímž předmětem je nájem části v. h. na adrese D. X, H. Dále je součástí spisu informace o n. žalobkyně do z. podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti od 28. 11. 2017 do 25. 2. 2018, nedatovaný c. p. žalobkyně k p. c. do H. od 28. 11. 2017 do 27. 12. 2017, smlouvy o d. mezi D. S. a společností Ch. s. r. o. ze dne 1. 11. 2017 o realizaci b. a m. p. a D. S. a společností T. s. r. o. o provádění m. p. v p. společnosti M. a U., resp. smlouva v p. z., ze dne 1. 2. 2017 mezi společností V. a společností T. s. r. o.
10. Podle vyjádření Ú. p. ČR, K. p. v P. ze dne 19. 12. 2017, č. j. UPCR-PB-2017/44746, žalobkyně nemá vydáno žádné p. k z.
11. Podle vyjádření D. S. žalobkyně není jejich z. a s. V. je jim zcela neznámá. D. S. ve vyjádření uvedlo, že žalobkyně není jejich z., ale že p. pro s. T. s. r. o.
12. Dne 28. 1. 2018 vydalo M. v. závazné stanovisko, podle něž je vycestování žalobkyně na U. možné. Žalobkyně neuvedla žádnou překážku, která by jí ve vycestování bránila, ani si není vědoma žádného n., které by jí v případě návratu do vlasti mohlo h. O. k., který na U. probíhá, zasahuje pouze L. a D. oblast, zatímco žalobkyně žije v I. o.
13. Dne 4. 2. 2018 poučil orgán I. stupně žalobkyni o jejím právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k nim. Žalobkyně ve vyjádření ze dne 18. 3. 2018 uvedla, že se n. n. p., neboť byla na území ČR v. svým p. z. V. M. a jím je za tuto č. p. v p. z. To dle žalobkyně dokládají dokumenty obsažené ve správním spise.
14. Rozhodnutím ze dne 8. 4. 2018 orgán I. stupně podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu c. uložil žalobkyni správní v. a stanovil dobu, po níž nelze žalobkyni umožnit v. na ú. č. s. E. u. na X m., přičemž podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu c. stanovil žalobkyni dobu k v. do X dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění podrobně shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že na základě toho, co bylo v řízení zjištěno, shledal podmínky pro v. podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu c. Uvedl, že

žalobkyně byla (a) z. u s. M., neboť p. v. pro tuto s. za ú., pod vedením jejích v. p. a za použití jí poskytnutého p. v. a o.; p. v. vznikl faktickým v. p., bez p. s. Uvedené z. žalobkyně v. (b) bez p. k z., což bylo doloženo sdělením Ú. p. Č. r. ze dne 19. 12. 2017. Toto (c) p. p. bylo přitom podmínkou k v. z., neboť žalobkyně pobývá na území ČR, respektive E. u., na základě b. p. ve smyslu čl. 1 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 539/2001 ze dne 15. 3. 2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při p. v. h. v., jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní p. jsou od této povinnosti osvobozeni [dále jen „nařízení Rady (ES) č. 539/2001“] a přílohy ve znění nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) 2017/850 ze dne 17. 5. 2017. Tento b. p. ji neopravňuje k v. p. č. Všechny tři podmínky pro správní v. podle uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců byly tedy splněny. Doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit v. na ú. č. s., byla s ohledem na délku výkonu n. z. (necelé d. m.), dosavadní bezúhonnost žalobkyně a její spolupráci s orgánem I. stupně stanovena na X m. Každé správní v. z povahy věci představuje určitý zásah do života c., je proto třeba vždy posoudit přiměřenost tohoto zásahu ve vztahu k protiprávnímu jednání žalobkyně. V dané věci jde o společensky nebezpečné jednání a p. c., kteří se je dopustili na území ČR, není ve veřejném zájmu; oproti tomu žalobkyně zde nemá vůbec žádné vazby. Žalobkyni ve vycestování nic nebrání, jak to plyne ze stanoviska M. v. ze dne 28. 1. 2018 a z jejích vlastních slov. Doba k vycestování byla určena v délce X d. neboť nevyšly najevo žádné konkrétní obtíže spojené s vycestováním žalobkyně, které by vyžadovaly stanovení doby delší.

15. Prvostupňové rozhodnutí žalobkyně napadla odvoláním ze dne 23. 4. 2018. Odvolací důvody jsou shodné se žalobními body. Žalobkyně namítala, že orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav, že v ČR p. l. jakožto z. v. p. z. V. M., jímž byla p. v p. z. Namítla, že ve spise se nachází p. ke s. c. na dobu od 28. 11. 2017 do 27. 12. 2017 a rovněž splnila ohlašovací povinnost vůči ú. p. V době p. k. c. p. byla subjektivně přesvědčena, že na území ČR p. l. Zdůraznila, že absolutně nesouhlasí s posouzením možnosti jejího vycestování na U., konkrétně se závazným stanoviskem M. v. ze dne 28. 1. 2018, vzhledem k tomu, že na U. probíhá dlouhodobý v. v. k., na celém území vládne nestabilita, nejistota a b., která dopadá na c. o. na celém území. Kromě nedostatečně zjištěného skutkového stavu si správní orgán I. stupně neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí a jeho závěr tedy není pravdivý. Žalovaný také porušil ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, proto nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o uložení správního v. a stanovení doby, po níž nelze žalobkyni umožnit v. na ú. č. s. E. u.
16. Žalovaný v odvolacím řízení doplnil správní spis o stanovisko m. v. ze dne 25. 10. 2018, kterým bylo potvrzeno, že vycestování žalobkyně je možné, a o související zprávy o zemi původu. Dne 6. 11. 2018 poučil žalovaný žalobkyni o jejím právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti se k nim vyjádřit. Žalobkyně ve vyjádření ze dne 20. 11. 2018 uvedla, že absolutně nesouhlasí s posouzením možnosti jejího vycestování na U., neboť na celém území panuje nestabilita, nejistota a b., které značně dopadají na c. o.
17. Dne 20. 12. 2018 žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil. K odvolacím námitkám uvedl, že tvrzení žalobkyně, že byla na území ČR v. na p. c. svým p. z., se neshoduje s tím, co bylo zjištěno šetřením orgánu I. stupně. V tomto ohledu poukázal na výpověď žalobkyně, která do p. o v. dne 28. 11. 2017 uvedla, že do ČR přijela v ř. za účelem p. Po p. h. byla v N. a H. Bylo jí doporučeno, ať se zajde podívat na p. do s. M., tuto nabídku jí učinili kamarádi na U., kteří

jí dali kontakt na V., který v téhle s. z. p. Zašla se tam podívat a od p. ř. 2017 tam p. Ve s. M. sledovala p. p., nic k. n. P. od p. do p. na r. s. S. neměla ani nic n. Žalovaný uvedl, že z uvedeného vyplývá, že žalobkyně v P nikdy n., p. si našla sama, do ČR cestovala s úmyslem si zde v. p. O. za p. měla domluvenou ve výši X Kč za h., měla být tedy v. v č. k., nikoliv v p. z., jak uvedla v odvolání. P. ke s. c. a informační povinnost vůči ú. p. jsou datovány dne 28. 11. 2017, tedy až ode dne, kdy byla žalobkyně kontrolována při p. č. v p. společnosti M., ve které, jak sama uvedla, p. od p. ř. 2017 až do 28. 11. 2017, kdy byla k. p. Z toho dovedl, že tyto dokumenty byly vyhotoveny až poté, co p. č. žalobkyně byla odhalena p. a svým obsahem neodpovídají době, po kterou zde p.

18. Zdejší soud rozsudkem ze dne 22. 2. 2019, č. j. 52 A 2/2019 – 22, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Shledal, že žalovaný dostatečně nezjistil stav věci. Uvedl, že z p. o v. žalobkyně na p. a z obsahu jejího odvolání proti rozhodnutí orgánu I. stupně je zřejmé, že jsou rozpory ve všech otázkách týkajících se p. žalobkyně na území ČR, jejího v. na ú., jejího z. v P. i na území ČR ve s. M. Konstatoval, že v. žalobkyně byl na p. proveden velmi povšechně, žalobkyně nebyla t. na žádné podrobnosti týkající se jejího z., ať v P. nebo ve s. M., kde byla z., kladené otázky směřovaly k tomu, aby bylo potvrzeno, že žalobkyně na území ČR p. n. Orgán I. stupně neobjasnil, kdy vstoupila žalobkyně na území Evropské unie, pokud podle razítka h. p. v P. r. v. na území ČR dne 8. 9. 2017, nezjistil, kde p. a zda p. Konstatování žalovaného, že žalobkyně byla po p. h. dne 8. 9. 2017 v H. a N., vzbuzuje pochybnosti, protože není uvedeno, jak se z ČR do těchto zemí d., případně, kdy p. do ČR. Historie p. žalobkyně na území EU je nejasná a správní orgán neproověřil, jaká byla skutečnost. Žalovaný ani orgán I. stupně se nezabývali rozporům v tvrzení žalobkyně, že (na jedné straně) v p. s. M. s. p. p. a n. n. a (na druhé straně) hned v následující větě v p. tvrdila, že p. od p. do p. a o. p. p. Jelikož tvrzení žalobkyně v p. o v. a v odvolání proti rozhodnutí orgánu I. stupně byly ve zřejmém rozporu, měl se žalovaný zabývat tím, jaký je skutečný stav věci a ne zcela převzít její tvrzení z p. o v., aniž by se zabýval rozpory v těchto tvrzeních a mezerami ve zjištěních orgánu I. stupně.
19. Na základě kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) rozsudkem ze dne 17. 10. 2019, č. j. 1 Azs 156/2019 – 43, zrušil rozsudek zdejšího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. NSS neshledal rozpor ve výpovědi žalobkyně v řízení před orgánem I. stupně. Tvrzení o sledování pracovního procesu bylo odpovědí žalobkyně na otázku, co d. v p. s. M., kde byla z. c. p. (podle všeho v době, kdy k tomuto z. došlo), přičemž tuto odpověď samu o sobě nelze interpretovat tak, že v p. s. M. n., neboť sama žalobkyně svoji p. č. připustila v odpovědích na předchozí i následující otázky, kdy jednoznačně vypověděla, že ve s. M. p. od p. ř. 2017, od p. do p., vždy jen r. s. a v této době o. p. p. NSS žádný rozpor ve výpovědích žalobkyně ohledně doby a povahy jí v. p. č. neshledal. Z obsahu správního spisu, výpovědi i podání žalobkyně vyplynulo, že v p. s. M. skutečně p. a v. zde p. p.

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

20. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců: „Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního

právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.“

21. Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Zaměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.“*
22. Podle § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti: *„Cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.“*
23. Podle § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti: *„Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.“*
24. Podle § 98 odst. 1 písm. k) zákona o zaměstnanosti: *„Povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.“*
25. Podle čl. 1 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 539/2001: *„Státní příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze I jsou povinni mít při překročení vnějších hranic členských států vízum.“*
26. Podle čl. 1 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 539/2001: *„Aniž je dotčen čl. 8 odst. 2, jsou příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze II osvobozeni od povinnosti uvedené v odstavci 1 pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí tři měsíce.“*
27. K. s. v P., vázán vysloveným právním názorem NSS, na základě včas podané žaloby znovu přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.).
28. Soud se předně zabýval námitkou žalobkyně, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu. Žalovaný při svém rozhodování vycházel z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou rozhodnutí orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí, oznámení o zahájení správního řízení, p. o v. žalobkyně, různé s., z. s. M. v. (včetně z. o z. p.), spisový materiál orgánu I. stupně a lustrace v informačních systémech.
29. Soud uvádí, že na základě těchto podkladů byl zjištěn stav věci zcela dostatečně, a proto se neztotožnil s názorem žalobkyně, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Z kopie c. d. žalobkyně, která je založena ve správním spisu, vyplývá, že žalobkyně v. do s. p. přes h. p. v P. dne 8. 9. 2017. U v. vypověděla, že do ČR naposledy p. v ř. 2017 a u s. M. p. od p. ř. do 28. 11. 2017, kdy byla v p. s. M. p. provedena p. k. Žalobkyně v průběhu správního řízení, v podaném odvolání ani v žalobě přitom nečinila spornou dobu, kdy p. do ČR (ř. 2017), a nerozporovala ani skutečnost, že v p. s. M. p. od p. ř. 2017. Namítala toliko, že zde p. l. C. p. ke s. c. a informace o v. žalobkyně, které v rámci správního řízení dne 4. 12. 2017 předložil zástupce žalobkyně a které měly údajně prokazovat oprávněnost p. č.

žalobkyně (c. p. do 27. 12. 2017 a informace o v. do 25. 2. 2018), jsou datovány ode dne 28. 11. 2017. Jak bylo zjištěno (a žalobkyní nijak nerozporováno), žalobkyně p. v p. s. M. již od p. ř. 2017. Tyto dokumenty tedy nikterak neprokazují l. její p. ve vytýkaném období, tj. od p. ř. 2017 do dne p. k. konané dne 28. 11. 2017.

30. Tvrzení o s. p. p. bylo odpovědí žalobkyně na otázku, co dělala v p. s. M., kde byla z. c. p. (podle všeho v době, kdy k tomuto z. došlo). Nelze ho interpretovat tak, že v p. s. M. n., neboť sama žalobkyně svoji p. č. připustila v odpovědích na předchozí i následující otázky, kdy jednoznačně vypověděla, že ve s. M. p. od p. ř. 2017, od p. do p., vždy jen r. s. a v této době o. p. p. Z obsahu správního spisu, výpovědí i podání žalobkyně vyplývá, že v p. s. M. skutečně p. a v. zde p. p.
31. Otázky, kde žalobkyně p. po p. h. s P. a zda p. nebo o. poznávat N. a H., nejsou rozhodné pro posouzení předmětné věci. Podstatná je nerozporovaná skutečnost, že žalobkyně p. do ČR v ř. 2017 a od p. ř. 2017 p. ve s. M. Minimálně od p. ř. 2017 do 27. 11. 2017 byla tedy z. u s. M., přičemž toto z. v. b. p., které bylo nezbytnou podmínkou pro jeho v. Z dokumentů předložených zástupcem žalobkyně dne 4. 12. 2017 vyplývá, že žalobkyně měla být do ČR v. p. z. na s. c., a to od 28. 11. 2017. Jak již soud konstatoval výše, rozhodným obdobím pro posouzení předmětné věci je p. ř. 2017 do dne p. k. v p. s. M. dne 28. 11. 2017. Na toto období však dokumenty předložené zástupcem žalobkyně ve správním řízení nijak nedopadají.
32. Správní orgány rovněž správně poukázaly na skutečnost, že žalobkyně na území ČR v. a p. pouze na základě c. d. U. s b. údaji, který ji však k v. v. č. na území ČR n. Na základě biometrického c. d. byla žalobkyně v souladu s čl. 1 odst. 2, čl. 4 odst. 3 nařízení Rady (ES) č. 539/2001 a § 4 odst. 2 nařízení vlády č. 215/2017 Sb. oprávněna v. a p. na území ČR b. v., avšak n. za účelem v. č.
33. Žalobkyně nadto nijak nespecifikuje, v čem spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině proto soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaný přihlédl ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplývala žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobkyně, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobkyně ostatně žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačila, nýbrž setrvala jen v naprosto obecné rovině. Není přitom na soudu, aby namísto žalobkyně dotvářel žalobní tvrzení.
34. Žalovaný provedl dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního v. podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu c., neboť v tomto ohledu v. žalobkyni a provedl důkaz všemi dostupnými listinami týkajícími se jejího p. vztahu a listinami dokládajícími dobu p. žalobkyně na území ČR (r. v c. p., výpověď žalobkyně). Na základě těchto důkazů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy č. v. žalobkyní ve v. p. s. M., a. s. Námitka není důvodná.
35. Pokud jde o posouzení existence překážky pro v. z důvodu n. b. situace na U. (v. o. k.), v tomto ohledu neshledal soud žádné pochybení správních orgánů. Orgán I. stupně rozhodl o existenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska M. v., v rámci odvolacího řízení požádal žalovaný o jeho přezkoumání m. v. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobkyně do země původu je možné. M. v. i m.

v. se přitom výslovně zabývali i b. s. v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že n. b. s. se vztahuje pouze k D. a L. o.i na v. U. Žalobkyně však bydlí v I. o., která není zasažena o. k. Závazná stanoviska vychází ze z. o z. p, které jsou součástí správního spisu vedeného orgánem I. stupně a žalovaným. Z nich skutečně vyplývá, že v I. o. nejsou zaznamenávány žádné b. i., situace zde je poklidná. Ve vztahu k § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je rozhodující, že podle zpráv o zemi původu, které jsou rovněž součástí správního spisu, nepanuje na U. stav tzv. t. k., tedy situace, že by žalobkyně z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě na U. mohla u. z. nebo být u. v souvislosti s probíhajícím v. o. k. (viz usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17). Kromě uvedeného soud připomíná, že tato otázka, to je možnost návratu na území U., byla již nesčetněkrát soudy judikována. Tato námitka žalobkyně není důvodná.

36. Soud pro úplnost dodává, že závěrečná argumentace žalobkyně, že žalovaný nepostupoval v souladu s ustanoveními § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu není řádným žalobním tvrzením ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. (viz rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58). Argumentace žalobkyně o porušení § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu ob stojí pouze proto, že žalobkyně v žalobě rovněž namítla, že dokumenty založenými ve správním spise prokazovala l. v. z., čímž konkrétně vymezila, v čem dle jejího mínění porušení uvedených ustanovení v předmětné věci spočívá.
37. Z výše uvedeného plyne, že žalovaný v řízení postupoval v souladu se zákonem, svá rozhodnutí odůvodnil dostatečným způsobem, a skutkový stav, o nějž se rozhodnutí opírají, mají dostatečnou oporu ve správním spise. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení soud výrokem II. rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 5. prosince 2019

Olga Stránská, v. r.
soudkyně